wasto tulema. Jänes liikus samasuguses nõuus, sest ta pidi oma kapsta aeda katsuma. Kui siil sai jänest nägema, siis ta pakkus temale lahke häälega head hommikut. Jänes jälle, kes oma arwates suur ja hirmus uhke oli, ei wastanud midagi siili teretamise peale, waid ütles pilkaja kombel: „Mis sa ommeti wara hommiku siin põllul aeled?“ — Siil wastas: „Ma aga lähen pisut kõndima!“ — „Sina kõndima?“ naeris jänes wasta; „mina arwan, sa peaksid ika ju paremat nõudma oma túlp-käppadega!“ — See sõna tegi siilile hirmust meele-haiget. Kõik muud ta suutis kannatada, aga oma jalgu tema ei lasnud laita, sest et need temale nõnda wiltu olid loodud. Sestap siis wastas siil jäneksele: „Wõi sinna siis arwad oma jalgadega suuremat jõudwa árateha?“ — „Seda teada!“ kostis jänes. — „Seda peaksime ommeti kord árakatsuma!“ ütles siil. „Weame kihla, kui meie wõitu jookseme, kül ma ika jooksen sinust mööda!“

— „Waat see on ommeti üks naeru lugu, sina jooksed minust mööda, — sina oma wiltu túlp-jalgadega!“ kostis jänes. „Aga minu pärast, katsume kül, kui sul seks nii suur himu on. Mis siis peab kihla-wedamise hind olema?“ — „Üks kuld-tukat ja üks pudel õlut!“ wastas siil. — „Olgu nõnda!“ kostis jänes, lõõme kät ja hakkame kohe peale.“ — „Säh nüüd!“ rääkis siil, „ega sel asjal ommeti nii suur rut taga ole. Ma olen alles sõõmata. Enne seda ma pean weel koju minema ja pisut pruukosti prukima. Poole tunni pärast olen mina jälle platsil!“ — Jänes oli sellega rahul, ja siil läks oma teed.

Tee peal mõtles siil ise enneses: „Jänes loodab oma pika jalgade peale, aga kül ma ika weel temast lasi saan! Kül tema on üks suur ja uhke mees, aga siiski kaa üsna lorpi-lol, ja — wiimaks ika ta ju peab maksma!“

Kui siil sai koju saanud, siis rääkis tema oma naesele: „Naene, wõta rutu

Eesti-ma rahwa Kalender 1858 , lk. 26